

Daggry

En forkynnder af Kristi nærvær

Magasinet Daggrø

August 2025

Indholdsfortegnelse

HØJDEPUNKTER FRA DAGGRØ	2
HVORDAN GUD BESVARER BØN	2
INTERNATIONALE BIBELSTUDIER	17
GUDS BYGNING	17
HELLIGÅNDENS TEMPEL	21
IKKE LÆNGERE FREMMEDE	24
LOVPRISINGENS OFRE	27
LEVENDE STEN	30
KRISTENT LIV OG LÆRE	33
GULD PRØVET I ILDEN	33

Følg med i din bibel!

Hvordan Gud besvarer bøn

"Jeg ønsker derfor, at mændene beder overalt, idet de løfter hellige hænder, uden vrede og tvivl."

1 Timoteus 2:8

Hvordan kan vi være sikre på, at Gud vil besvare vores bønner? Det er ikke nok, at vi bekræfter vores tro på bøn. Tusindvis af forældre har f.eks. troet på bøn og bedt Gud om at beskytte deres børn på slagmarken, blot for at få besked om, at de var blevet dræbt eller alvorligt såret. At bekræfte vores tro på bøn forklarer heller ikke, hvorfor en hel nation, når den beder om fred, ofte befinder sig i en hvirvelstrøm af krig.

På den anden side er der tusinder, som er ivrige efter at vidne om, at Gud har besvaret deres bønner om sikkerhed for deres børn. Andre vil vidne om den vidunderlige måde, hvorpå Gud har givet dem særlige velsignelser, som de bad om i bøn. Alene på baggrund af erfaring kan det derfor synes, at Gud besvarer nogles bønner, men ikke andres.

Dette er dog ikke i overensstemmelse med, hvad Skriften fortæller os om Gud. Bibelen siger, at han "ikke viser nogen partiskhed". (Apostlenes Gerninger 10:34). Der må altså være en god grund til, at Gud besvarer nogle bønner og ikke andre. Hvis vi kan finde den grund, kan det være med til at genoprette troen hos nogle, hvis bønner tilsyneladende er blevet ubesvarede.

Bøn er en meget vigtig fase i den kristne erfaring. Den praktiseres også i vid udstrækning af tilhængere af mange andre religioner. Ønsket om at bede er en anerkendelse af vores afhængighed af en højere magt og et udtryk for en erkendelse af, at vi har brug for hjælp fra en kilde uden for og visere end os selv. Gud er utvivlsomt tilfreds med det oprigtige ønske hos alle, der forsøger at kontakte ham i bøn, fordi det i det mindste i denne udstrækning er en anerkendelse af en højere suveræn magt.

Den næsten universelle trang til at bede skyldes det faktum, at det oprindelige menneske, Adam, blev skabt i Guds billede. (Første Mosebog 1:27). Som følge af menneskets fald i synd og død er det guddommelige billede i dets karakter blevet meget sløret og i mange tilfælde næsten udslettet. Alligevel er der stadig rester af det, og et af dets udtryk er trangen til at bede. Der kan også være millioner, som aldrig beder, men alligevel ofte føler at de burde, og har en følelse af skyld, fordi de ikke gør det.

Gud er tilfreds med bønnens ånd hos sine skabninger. Men hvorfor hører han nogle menneskers bønner, mens andre tilsyneladende ikke bliver hørt? Jesus antyder svaret på dette spørgsmål i sine iagttagelser af de bønner, som mange på hans tid fremsatte. De bad om at blive set og hørt af mennesker, forklarede Jesus, og troede, at Gud ville høre dem på grund af deres "megen tale". (Matthæus 6:5-7). På den måde bliver vi mindet om, at der er rigtige og forkerte holdninger til bøn samt rigtige og forkerte metoder. Mange, der beder, er måske oprigtige, men deres metode er upassende.

Skriften viser, at der er rigtige og forkerte ting at bede om. Apostlen Jakob skrev: "I beder og får ikke, fordi I beder forkert." (Jakob 4,3). Det er meget vigtigt at finde ud af, hvad vi har ret til at bede Gud om at give os i form af tjenester. Vi kan ikke forvente at bede Gud om ting, som blot vores fantasi dikterer, og få vores bønner besvaret.

Formålet med bøn

Der er et guddommeligt formål med bøn, og det er meget vigtigt, at vi holder os det for øje, hvis vi skal forstå, hvorfor nogle bønner ikke bliver besvaret. Gud har ikke designet bønnen som et middel til at finde ud af, hvordan han skal forvalte sine anliggender her på jorden. Han ønsker ikke, at vi skal fortælle ham, hvad

han skal gøre. Han har sine egne faste planer og formål, og hvis vi skal modtage hans velsignelses rigdomme, er det vigtigt, at vores bønner er i harmoni med disse. For at bruge Jakobs sprog beder vi "forkert", hvis vi beder Gud på en sådan måde, at vi giver ham vores egne ønsker til kende uden at søge hans vilje i vores liv.

I Skriften bliver vi gjort opmærksomme på forskellige former for bøn. Den vigtigste af disse er takkebønnen. (Salmernes Bog 92,1). Gud er utvivlsomt tilfreds, når hans skabninger anerkender ham som kilden til deres velsignelser og derfor løfter deres hjerter og stemmer op til ham i taksigelse.

Der findes tilbedelsesbønner, som anerkender de herlige egenskaber ved Skaberens karakter - hans visdom, hans retfærdighed, hans kærlighed og hans magt. Ønsket om at ære Gud og vise vores tilbedelse af hans karakter bør være motivet for en stor del af vores bøn. - Salme 29:1,2

Bønner om Guds barmhjertighed er også passende. Skriften opfordrer alle kristne til at søge guddommelig tilgivelse for deres synder ved hjælp af bøn. (1. Johannes 1,7-9). Paulus taler om dette som at gå "frimodigt til nådens trone" for at opnå barmhjertighed og finde nåde til at hjælpe i enhver nødsituation. - Hebræerbrevet 4:16

Så er der selvfølgelig bønnerne, som er anmodninger om bestemte velsignelser eller tjenester fra Herren. Det er dem, vi især beskæftiger os med i øjeblikket. Nogle beder om sundhed, enten for sig selv eller for andre. Nogle beder om rigdom. Nogle beder om beskyttelse, mens de er på rejse. Millioner beder om fred. Det er ofte sket, at borgere i lande, som er i krig med hinanden, beder om, at deres respektive hære vil sejre. Vi vil antage, at alle, der går til Gud i bøn, er oprigtige, og selvfølgelig beder de ham om de ting, som for dem synes at være de vigtigste på det pågældende tidspunkt. Men berettiger Bibelen os til at tro, at alle disse bønner vil blive besvaret i overensstemmelse med de fremsatte ønsker?

Det kan være, at Gud vil besvare en forældres bøn om deres barns sikkerhed på slagmarken. Det kan også være, at bønner om fred i en nation bliver besvaret. Hvis og når sådanne bønner besvares, betyder det blot, at det var i overensstemmelse med den guddommelige vilje at gøre det. Gud har en fast plan, i overensstemmelse med hvilken han er opmærksom på menneskeslægten. Den plan blev ikke lavet for at tilfredsstille hans menneskelige skabningers luner og ønsker, og ingen bøn vil ændre hans planer.

"Bøn ændrer tingene," siges det, men det ændrer ikke Guds planer. Gud ser ikke på os eller på nationerne for at finde ud af, hvilke ændringer han skal foretage for at skabe bedre forhold for os eller for verden i almindelighed. Hvor lidt tillid ville vi ikke have til en gud, hvis meninger kunne påvirkes eller planer ændres blot ved hjælp af menneskers veltalenhed eller overtalelse i deres bønner!

"Din vilje ske"

I deres bønner bør Guds folk have ønsket om, at hans vilje sker i alle deres oplevelser, øverst i deres sind og hjerte. Vi har et fremragende eksempel på dette i Jesu tilfælde. I Getsemane Have, da Mesteren stod over for anholdelse og død, "kom der angst og forfærdelse over ham, og han sagde til dem [sine disciple]: Mit hjerte er rede til at briste af sorg. ... Han gik lidt videre, faldt på sit ansigt i bøn og sagde: Min Fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog ikke som jeg vil, men som du vil." - Matthæus 26:38,39

Det var Guds vilje, at Jesus skulle lide ydmygelse og død som menneskenes forløser og frelser. Dette vigtige træk ved den guddommelige ordning var blevet forudsagt af de hellige profeter i det gamle testamente. Jesus ønskede frem for alt at få sin Faders vilje opfyldt, uanset hvad det betød for ham. Det bekræftede han senere, da han var ved at blive

August 2025

arresteret. Peter trak sit sværd for at beskytte sin Mester, som sagde til ham: "Læg dit sværd i skeden; det bærer, som min Fader har givet mig, vil jeg ikke drikke det?" - Johannes 18:10,11

Jesu efterfølgere har det privilegium at lide og dø sammen med ham. Paulus talte om at blive "korsfæstet med Kristus", og han skrev også: "Det er givet jer på Kristi vegne ikke blot at tro på ham, men også at lide for hans skyld." (Galaterne 2:20; Filipperne 1:29). Vi opfordres til at følge i Jesu fodspor, så vi ved, at det ikke er Guds vilje at skåne os for al modgang. Ligesom med Jesus bør vores største bekymring derfor være, at Herrens vilje må ske i vores dødelige kroppe. Herrens vilje kan være, at vi for en tid nyder visse jordiske velsignelser. Men vores bønner skal ikke handle om disse, men om at hans vilje må ske i alle livets erfaringer.

Jesus uddybede dette punkt, da han sagde til sine disciple, at så længe de blev i ham, og hans ord blev i dem, kunne de i bøn bede om alt, hvad de ønskede, og det ville blive givet dem. (Johannes 15:7). Det kan virke som en forsikring om, at vi har ret til at bede Gud om hvad som helst, vi måtte komme i tanke om og ønske os, men sådan er det ikke.

Læg mærke til den betingelse, som Mesteren knytter til dette udsagn: "Hvis I bliver i mig, og mine

ord bliver i jer." At blive i Kristus betyder at være et medlem af hans legeme, hvor han er vores hoved. (Kolossenserne 1:18). Det betyder, at hans tanker bliver vores tanker, og hans planer bliver vores planer. Hvis vores vilje således er blevet helt overgivet til Gud gennem Kristus, vil vi ikke have nogen egen vilje, og derfor vil vores bønner ikke være anmodninger om, hvad vi ønsker, men kun om de ting, der er i harmoni med vores hoveds vilje. Ved således at bede i harmoni med Herrens vilje kan vi være sikre på gunstige svar.

Dette er i harmoni med en anden udtalelse fra Jesus til sine disciple, hvor han informerer os om, at den himmelske Fader vil være glad for at give "Helligånden til dem, der beder ham". (Lukas 11:13). At være fyldt med Guds Ånd betyder, at hans tanker dominerer vores tænkning, og at vores liv er i overensstemmelse med disse tanker. Så vil vi ikke bede Gud om andre velsignelser end dem, han har lovet at give, og så vil der aldrig være nogen tvivl om, at vores bønner bliver besvaret.

"Dit rige komme"

Lukas 11:1 fortæller om disciplenes anmodning: "Herre, lær os at bede." Som svar på dette gav Jesus dem det, der nu er kendt som "Fadervor". I denne modelbøn får vi en vejledning i, hvad vi kan bede om.

En vigtig del af denne korte gennemgang af bønnen er den rette måde at henvende sig til Gud på: "Fadervor, du som er i himlene, helliget vorde dit navn." (vers 2). I Skriften kaldes Adam for en "Guds søn". (Lukas 3:23,38). Men da han syndede, mistede han sit sønneskab, blev fremmedgjort fra Gud og dømt til døden. Adams børn, hele menneskeheden, er ligeledes adskilt fra Gud, så de kan ikke tiltale ham som "vor Fader, som er i himlene". Dette er et privilegium, som udelukkende tilhører dem, der har omvendt sig fra deres synder, accepteret Jesus som deres personlige frelser og viet deres liv til Gud i fuld dedikation eller indvielse til at gøre hans vilje. De fremstilles som dem, der har modtaget Guds sønneånd og dermed er blevet hans børn. - Romerne 8:15; Galaterne 4:6

Som Guds børn vil de frem for alt ønske at ære deres Faders navn. I ord og handling vil deres holdning derfor altid være: "Helliget vorde dit navn." At hellige vores himmelske Faders navn indebærer, at når vi henvender os til ham i bøn, så gør vi det på den måde, som Jesus har beskrevet for os i Skriften. Han forklarede, at vores bønner skal fremsættes i hans navn. - Johannes 15:16

Det er der en grund til. Som medlemmer af den retfærdigt dømte race har vi ingen status ved den guddommelige trone undtagen gennem Jesus, vores

talsmand. (1. Johannes 2:1). I hans navn og gennem fortjenesten af hans udgydte blod er vi privilegerede til at gå "frimodigt" til nådens trone for at søge tilgivelse og alle de andre velsignelser, som vores kærlige himmelske Fader har lovet at give. (Hebræerbrevet 4:16). Hvis vi helliger hans navn, vil vi aldrig formaste os til at nærme os ham undtagen gennem Jesus.

Når vi følger eksemplet fra Fadervor, vil vores anmodninger ikke så meget være på vores egne vegne, som de vil være til velsignelse for andre. Det fremgår af den indledende bøn: "Komme dit rige. Din vilje ske på jorden, som den sker i himlen." (Matthæus 6,10; Lukas 11,2). Svaret på denne anmodning vil være et svar på meget, som folk har bedt om gennem århundreder. Dette svar vil tilfredsstille alle menneskers legitime ønsker. Det vil betyde fred, sundhed og evigt liv for alle, der retter sig efter de retfærdige love i Herrens rige.

De velsignelser, som menneskeheden længe efter, og som millioner beder om, var alle forudset af Gud og tilvejebragt gennem det rige, som han har lovet gennem alle sine profeter. I disse løfter finder vi mange detaljer om de velsignelser, som det vil garantere folket, inklusive genoprettelsen af livet for dem, der er døde. Gud har ikke været ligeglad med folkets lidelser, og han har heller ikke vendt det døve øre til deres råb om hjælp. Hans svar på deres

August 2025

bønner, når det kommer til sin tid, vil overgå alt, hvad de nogensinde har turdet håbe på.

Tag f.eks. forældre, der beder for deres barns sikkerhed på slagmarken. Forældrene elsker deres barn, og intet kunne betyde mere for dem, end at det vender sikkert tilbage til familiens hjem. Men hvis barnet ikke vender tilbage, kan deres første tanke være, at Gud er ligeglad, at han ikke har medlidenhed. Hvor anderledes ville forældrene ikke føle det, hvis de kunne tro, at Gud har sørget for en hjemkomst, der er langt mere tilfredsstillende, end de nogensinde tænkte på, da de bad!

Hvor lidt ved en forælder ikke nogle gange om de vanskeligheder og lidelser, som deres barn kan blive sparet for ved at falde i søvn i døden. Når alt kommer til alt, er både forældrene og barnet medlemmer af en døende race, og forskellen mellem at dø på slagmarken og senere at dø af alderdom er kun et øjeblik sammenlignet med evighedens endeløse strækning. Det er ud fra dette synspunkt, at vi skal lære at se på emnet bøn og den måde, hvorpå Gud besvarer vores bønner.

Alene det, at vi beder til Gud, er en anerkendelse af vores tro på, at hans visdom, kraft og kærlighed langt overgår vores egen. Alligevel glemmer vi ofte dette og føler, at han ikke har æret vores bønner, fordi

han ikke har besvaret dem, som vi ville have gjort ved at bruge vores egne minimale evner. Længden af vores fordømte liv er meget kort. Vi bedømmer præstationer ud fra, om de når at blive modne eller ej inden for denne korte tid, som vi har kendskab til. Men vi bør ikke bedømme Guds gerninger ud fra dette synspunkt.

Skriften taler om Gud som værende "fra evighed til evighed". (Salme 41,13; 90,2). Han er ikke tvunget til at fuldføre nogen bestemt fase af sin plan inden for vores korte levetid, ikke engang hvis det har at gøre med vores individuelle anmodninger. Hvis vi bad til Gud i dag om nogle særlige velsignelser, som ville være i overensstemmelse med hans vilje, og svaret ikke kom før i morgen eller endda i overmorgen, ville vi ikke miste troen på ham, men glæde os, når svaret kom. Gud har også sine "morgendage". Hans dage måles ikke i timer, for de er tidsaldre, og i hans "i morgen"-tidsalder, den tusindårige periode i Kristi rige, vil alle de velsignelser, som verden med rette har længtes efter, og som millioner af mennesker har bedt Gud om, blive overøst med rigelige mængder af menneskehed. I anerkendelse af dette vil folket så svare: "Dette er vores Gud; vi har ventet på ham, ... vi vil glæde os og fryde os over hans frelse." - Esajas 25:9

"Som det er i himlen"

Vi har allerede lært, at Gud ikke vil besvare en bøn, som ikke er i overensstemmelse med hans vilje. I Fadervor er dette princip klart beskrevet. Den beder Gud om velsignelser over jordens folk - ikke nogen form for angiveligt gode ting, som de måtte ønske sig, men ting i harmoni med den guddommelige vilje: "Din vilje ske på jorden, som den sker i himlen." - Matthæus 6:10

Hvilken stor frihed han har givet os med hensyn til ting, der er i harmoni med hans vilje. Guds vilje sker i himlen, og det er hans hensigt, at den skal ske på jorden i samme grad. Vi kender naturligvis ikke alle de måder, hvorpå Guds vilje sker i himlen, men vi kan være rimeligt sikre på, at de onder, som nu findes på jorden, ikke plager livet for dem i det åndelige rige, som vi kalder himlen.

Krig er et af de store onder, som ikke er i harmoni med den guddommelige vilje. Derfor bør vi bede om fred. (Salme 122:6; Nahum 1:15). Vi kan faktisk ikke bede om, at Guds vilje må ske på jorden, som den er i himlen, uden at bede om fred. Vores bønner om fred bør være i overensstemmelse med Guds plan om at skabe fred, og det er hans plan for riget. (Ezekiel 37:21-28). Han har lovet at oprette et rige, at etablere en regering. Jesus vil være kongen i den regering.

"Regeringen vil være på hans skulder," skrev Esajas, og "der vil ikke være nogen ende på hans regerings og freds vækst." - Esajas 9:6,7

Der er ingen tvivl om, at Gud ser med sympati på menneskehedens længsel efter at afskaffe krig. Når den internationale spænding er på sit højeste, og krig synes uundgåelig, føler fromme mennesker på begge sider sig tvunget til at bede om fred. De uoverensstemmelser, der truer med at udløse krig, kan blive løst, eller de kan ikke, men vi ved, at der i sidste ende vil blive skabt universel og varig fred. Det vil ikke være, fordi nationerne endelig finder en brugbar formel for fred, men fordi "Fredsyrsten" vil overtage herredømmet på jorden. (Esajas 9:6). Så vil bønnen "Komme dit rige" blive besvaret.

Kristi regering symboliseres i Skriften som "HERRENS bjerg". I Mika 4,1-4 læser vi, at den tid vil komme, hvor folket vil sige: "Lad os gå op til HERRENS bjerg og til Jakobs Guds hus; og han vil lære os om sine veje, og vi vil vandre på hans stier; for loven skal udgå fra Zion og HERRENS ord fra Jerusalem. Og han skal dømme blandt mange folk og irettesætte stærke nationer langt borte, og de skal slå deres sværd til plovskær og deres spyd til beskærerkroge; nation skal ikke løfte sværd mod nation, og de skal ikke lære krig mere. Men de skal sidde hver under sin vinstok og under sit figentræ, og

ingen skal gøre dem bange, for Hærskarers Herres mund har talt det."

Sikke et vidunderligt program for nedrustning! Det er Guds program, og når vi beder om fred og om, at nationerne skal nedruste, så lad os gøre det i forvisning om, at Gud vil høre, og at han vil besvare vores bønner i harmoni med sin vilje, som vil være gennem hans rige. "Han får krige til at ophøre," profeterede David. - Salmernes Bog 46:9

Del 2 i vores gennemgang af dette vigtige emne kommer i næste måneds udgave af magasinet *Daggry*. I den vil vi undersøge andre dele af Fadervor i detaljer. Vi vil også se nærmere på andre aspekter af Guds kommende rige på jorden, som ifølge Skriften vil velsigne alle mennesker og give svar på millioner af dybfølte bønner, som er blevet ytret gennem århundreder.

Guds bygning

Nøglevers: "For ingen kan lægge en anden grundvold end den, der er lagt, nemlig Jesus Kristus."

1. Korintherbrev 3:11

***Udvalgt skriftsted:
1. Korintherbrev 3:9-17***

Uanset hvor smuk og solid en bygning måtte være, vil den ikke holde, hvis den ikke hviler på et passende fundament. Der vil snart opstå revner, gulve og vægge vil blive skæve, taget vil synke, dele vil begynde at falde ned, og det engang så prægtige monument over menneskets håndværk bliver ubrugeligt, en forladt skamplet, der kun er egnet til ødelæggelse. Hvor vigtigt er ikke et solidt, urokkeligt fundament, et, der er plant og firkantet, og som kan bære det, der bygges på det, gennem mange generationer. Netop et sådant sikkert og evigt fundament er blevet lagt for os, hvorpå vi kan bygge vores struktur af tro på Gud og hans løfter. Som

apostlen Paulus fortæller os i vores nøglevers, er dette fundament Jesus Kristus.

I forlængelse af dette billede skrev apostlen: "I er Guds bygning" og understregede, at hvert af Herrens indviede børn på dette solide fundament af Kristus opbygger en karakterstruktur, der er acceptabel for Gud. - 1. Korintherbrev 3:9

Betydningen af denne illustration er udtrykt med andre ord af apostlen Paulus, da han skrev: "Hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning." (2. Korintherbrev 5:17). Hvordan kommer vi ind i Kristus? For det første skal vi kende til ham og hans grundlæggende rolle i Guds frelsesplan. Vi må erkende, at Jesus som et udtryk for sin himmelske Faders og sin egen kærlighed gav sit liv som en løsesum, en erstatning for Adams fortabte liv og den race, der blev fordømt gennem ham. (Romerne 5:18,19; 1 Timoteus 2:5,6). Det betyder, at vi anerkender Jesus som vores Forløser, det fundament, der er lagt for vores frelse.

At vi virkelig forstår, hvad Kristus har gjort for os, og at vi tror på det af hele vores hjerte, resulterer i en enorm ændring i vores livs retning. Apostlen forklarer: "Kristi kærlighed tvinger os; for vi dømmes således, at hvis én døde for alle, så var alle døde: Og han døde for alle, for at de, som lever, ikke skal leve

for sig selv, men for ham, som døde for dem og opstod." - 2. Korintherbrev 5:14,15

I forbindelse med vores lektion sammenligner Paulus dette arbejde med at bygge på Kristi fundament med "guld, sølv og ædelstene", som repræsenterer de værdifulde sandheder og dyrebare løfter i hans ord. (1. Korintherbrev 3:12). "Vi er hans værk, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, ... for at vi skal vandre i dem." - Efeserbrevet 2:10

En af de vigtigste forudsætninger for kristen vækst er troen på Guds usynlige ting. Kirken i Korinth, som Paulus skrev til, havde problemer med dette. Han sagde, at de var kødelige - det vil sige jordiske eller menneskelige i deres synspunkter. Resultatet var, at de lagde for stor vægt på synlige menneskelige ledere. - 1. Korintherbrev 3:1-4

Her påpeges vigtigheden af, hvordan vi bygger på det fundament, der er givet. Apostlen antyder, at nogle byggede med "træ, hø og stubbe" efter menneskelige principper og udtrykte kødets ånd - som ikke ville kunne stå sin prøve i Guds dom. (vers 12-15). Paulus vidste, at de kristnes byggearbejde krævede, at det var baseret på anerkendelse af Kristi og Guds usynlige lederskab. "Hvem er da Paulus, og hvem er Apollos, men tjenere, ved hvem

I troede, ... Jeg har plantet, Apollos vandede; men
Gud gav væksten." - 1 Korintherne 3:5,6

Helligåndens tempel

Nøglevers: "Ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har af Gud, og at I ikke er jeres eget?"

1. Korintherbrev 6:19

Udvalgt skriftsted:

1. Korintherbrev 6:12-20

De vers, der er citeret i dagens lektion, handler om umoral, som apostlen Paulus erfarede fandtes i den korintiske kirke. "Det er ikke godt, at I roser jer selv," skrev han. (1. Korintherbrev 5,6). De var tydeligvis stolte af deres falske følelse af broderkærlighed, som fik dem til at tolerere en sådan tilstand.

I tilfældet med en lovovertræder, som Paulus gjorde dem opmærksom på, gav han besked om, at menigheden skulle udelukke vedkommende fra fællesskabet. Paulus talte om denne handling som en udrensning af "surdej" fra deres midte. (vers 2-7). Surdej bruges i Skriften som et symbol på synd i en eller anden form.

At der skulle eksistere umoral i en menighed af Herrens folk, virker måske mærkeligt, men det er det

ikke, når vi tager de tidligere vaner i betragtning hos nogle i Korinth, som havde taget imod Kristus og knyttet sig til hans folk. Den generelle befolkning i Korinth tilbad hedenske guder. Blandt disse var de græske og romerske kærlighedsgudinder, Afrodite og Venus, meget tilbedte. Fordi umoral sandsynligvis havde været en del af deres tidligere tilbedelse, ville det i første omgang ikke være blevet betragtet af nogle i kirken i Korinth med samme grad af foragt, som det burde have været. Men en sådan tolerance var helt i modstrid med Guds vilje, og Paulus tog drastiske skridt for at rette op på uordenen.

Ikke desto mindre tog Paulus dette standpunkt mod det forkerte i kærlighed. Det afslører han i sit andet brev til menigheden i Korinth. (2. Korintherbrev 2,1-11). Paulus planlagde at besøge disse brødre, og han ville ikke have, at noget skulle ødelægge glæden ved begivenheden. Han roste menigheden for at have taget de skridt mod forbryderen, som han opfordrede til. Han tænkte også på, at denne person havde lært sin lektie. For at undgå at overbebyrde ham med sorg foreslog Paulus nu kirken, at han blev tilgivet og genindsat i deres fællesskab. Hvis kirken gjorde det, forklarede Paulus, ville han glæde sig sammen med dem over det. Vi ser altså, at Paulus ikke kun ønskede, at forseelsen blev rettet, men også at den skyldige blev tilgivet og genoprettet.

Vores nøglevers siger, at kroppen er "Helligåndens tempel", som er i os. Templer var velkendte for de gamle, både jøder og ikke-jøder. I Israel var deres tempel, symbolsk set, mødestedet mellem Gud og hans folk. De fromme i Israel betragtede det som et helligt sted, og de trofaste blandt dem bestræbte sig på at bevare det på den måde. Men under onde kongers herredømme blev templet besudlet af afgudsdyrkelse inden for dets mure.

Tempelsymbolikken bruges i Det Nye Testamente på to måder. Den første findes i dagens lektion, hvor Paulus omtaler hver troendes kødelige krop som et "tempel", Guds bolig gennem hans Helligånd, som vi skal holde ren og ubesmittet. Det andet tempelbillede præsenteres af apostlen Peter. Han skrev: "Også I er som levende sten bygget op til et åndeligt hus". (1. Petersbrev 2,5). Her omtales hver indviet troende, ikke som et tempel, men som en sten, der forberedes til at være en del af et åndeligt "hus" eller "tempel" i Guds rige. - Hebræerbrevet 3:6; Efeserbrevet 2:19-22; Matthæusevangeliet 6:10

Ikke længere fremmede

Nøglevers: "Nu er I ikke længere fremmede og udlændinge, men medborgere sammen med de hellige og en del af Guds husstand."

Efeserne 2:19

Udvalgt skriftsted:

Efeserne 2:11-19

Et af de smukke resultater, som tilfalder dem, der af hjertet tager imod den forløsning, som Jesu blod giver, er, at de, når de giver sig selv i uforbeholden indvielse, indgår i et særligt pagtsforhold med Gud. Denne ordning betyder en ny status for dem, der således kommer ind, en status, hvor de ikke længere er fremmedgjort fra Gud, men betragtes som hans sønner. (Romerne 8:14-16; 1. Johannes 3:1,2). I harmoni med dette siger Paulus et andet sted: "Hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning; det gamle er forgået, se, alt er blevet nyt." - 2. Korintherbrev 5:17

I Efeserbrevet 2,8-10 siger apostlen, at det kun er gennem tro og ved Guds nåde, at man opnår denne nye status som søn. Der er ingen gerninger, vi kan

gøre for at opnå det. Han siger: "Vi er hans værk." Men når vi først har opnået denne tilstand, har vi evnen til gennem Kristus Jesus at gøre acceptable gerninger for Gud. Dette er et tilsyneladende paradoks. På den ene side kunne vi ikke gøre noget for at opnå dette nye forhold, men når vi først har indgået en pagt om sønneskab med Gud, kan vi, ja vi skal, gøre acceptable gerninger for ham. Apostlen Jakob siger: "Hvis troen ikke har gerninger, er den død." - Jakob 2:17

Vores gerninger som Guds barn er først og fremmest udviklingen og den ydre manifestation af den karakterfrugtbarhed, der er grundlagt i Kristus, vores hoved. (Johannes 15:8; Galaterne 5:22,23). Acceptable gerninger omfatter også opofrelse og tjeneste på vegne af Herren, hans sandhed og vores medbrødre i Kristus. - Romerne 12:1; Efeserne 4:14,15; Galaterne 5:13

I vores lektion siger Paulus, at de troende hedninger havde været "fremmede fra Israels samfund og fremmede fra løfternes pagter, uden håb og uden Gud". (Efeserne 2:12). Men nu var tiden kommet, hvor Kristi blod kunne virke for alle, der havde et lyttende øre og et troende hjerte, uanset om de var jøder eller hedninger. Alle havde mulighed for at gøre krav på deres nye status gennem det middel, der var stillet til rådighed, nemlig Jesus Kristus.

For troende jøder, som havde været under "loven med bud" i mange århundreder, betød det at komme ud af den ordening og ind i Kristus. (vers 15). Det var blevet grundigt bevist, at kun et perfekt menneske kunne holde disse tidligere forskrifter og dermed høste de jordiske løfter, der var knyttet til dem. Kun Jesus, som var syndfri, var i stand til at gøre dette. Han ofrede imidlertid disse jordiske privilegier for at give menneskeheden, både jøder og hedninger, en vej ud af syndens og dødens trældom. Gennem Jesus har "vi begge [jøder og hedninger] således adgang til Faderen ved én Ånd." - vers 18

I vores nøglevers siger Paulus, at alle, der er kommet ind i dette nye forhold, uanset deres tidligere status, nu er en del af én gruppe, "Guds husstand". Dette symbolske "hus" har som sit fundament "apostlene og profeterne, med Jesus Kristus selv som den vigtigste hjørnesteen." (vers 20). Når byggeriet er færdigt, og hvert medlem - hver sten - er formet og sat på plads, vil det ikke bare være en bygning, men et "helligt tempel", en "Guds bolig". (vers 21,22). Det vil være fra dette tempel, som ligger i det symbolske nye Jerusalem, at velsignelserne vil strømme til alle jordens familier i det messianske rige. - Åbenbaringen 21:1-7,22-24

Lovprisningens ofre

Nøglevers: "Lad os derfor ved ham til stadighed frembære lovprisningens offer til Gud, det vil sige frugten af vore læber, der takker hans navn."

Hebræerbrevet 13:15

***Udvalgt skriftsted:
Hebræerbrevet 13:12-21***

I dagens lektion taler apostlen Paulus både om Jesu offer og tjeneste og om hans efterfølgere, kirken. På den måde vender apostlen tilbage til tjenesten og ofringerne i Israels tabernakelordning, som er beskrevet i Anden og Tredje Mosebog. Paulus siger: "Vi har et alter, som de, der tjener tabernaklet, ikke har ret til at spise af. Kroppene af de dyr, hvis blod er bragt ind i helligdommen af ypperstepræsten for synd, bliver brændt uden for lejren. Jesus led også uden for porten, for at han kunne hellige folket med sit eget blod. Lad os derfor gå ud til ham uden for lejren og bære hans bebrejdelse." - Hebræerbrevet 13:10-13

Paulus fortsætter, som det fremgår af vores nøglevers, med at opmuntre Jesu efterfølgere til hele

tiden at bringe "lovprisningens offer" til Gud. Han beskriver yderligere dette offer som "frugten af vores læber, der takker hans navn", og tilføjer: "At gøre godt og at meddele glemmer man ikke; for med sådanne ofre har Gud velbehag." - vers 15,16

Disse ord fra apostlen minder os om den røgelse, som blev strøet på kullene på det gyldne røgelsesalter i tabernaklet, og som gav en sød lugt, der trængte ind i det allerhelligste og repræsenterede Guds nærvær. (Anden Mosebog 30,1-8). Lovprisningsofrene, vores læber, der takker Gud, gør godt og kommunikerer med hinanden, er helt sikkert som røgelse, en sød duft for vores himmelske Fader. Et andet sted taler Paulus om sådanne ofre som "en sødlig duft, et offer, der er velbehageligt for Gud." - Filipperne 4:18

Om et andet aspekt af vores emne skrev apostlen: "For ved at han [Jesus] døde, døde han én gang for synden. ... På samme måde regner I også jer selv for at være døde for synden." (Romerne 6:10,11). Vi er glade for, at Paulus minder os om, at vores død for synden er en tilregnet sag på grund af det faktum, at vi stadig er ufuldkomne i kødet. Men på grund af tilregningen af Jesu blod på vores vegne har vi guddommelig autoritet til at regne vores offer og tjeneste som "hellig, velbehageligt for Gud". - Romerne 12:1

Det er et vidunderligt privilegium og en stor ære, som vi er blevet inviteret til, og kun når vi har troen på, at Kristi blod gør vores offer acceptabelt, er vi i stand til at værdsætte virkeligheden af denne velsignede rolle, vi har i det guddommelige forsoningsprogram. Vi kan tro, som Paulus gjorde, at selv om vi ikke er "tilstrækkelige af os selv til at tænke på noget som helst af os selv; men vores tilstrækkelighed er fra Gud." (2. Korintherbrev 3,5). Vi kan acceptere forsikringen om, at vores adamiske ufuldkommenheder er dækket af Kristi retfærdigheds kappe, og at vi dermed er acceptable for Gud som fremtidige lemmer i Kristi ene legeme. - Esajas 61:10; Filipperne 3:9; 1 Korintherne 12:12,27

Lad os derfor dagligt engagere os i tjeneste og ofre over for Gud, hans sag om sandhed og retfærdighed og vores medbrødre i Kristus. Lad os også være engagerede i at forkynde "evangeliet om riget" til denne verdens fattige, stønnende skabning. (Matthæus 24:14). "For med sådanne ofre har Gud velbehag." Således vil vores "lovprisningsoffer" bringe ære og herlighed til vores kærlige himmelske Fader og til hans Søn, Kristus Jesus, vores Herre.

Levende sten

***Nøglevers: "Som [levende] sten er også i opbygget til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, som skal frembære åndelige ofre, der er velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus."
1 Peter 2:5***

***Udvalgt skriftsted:
1 Peter 2:1-12***

At blive betragtet som "Guds folk" har haft forskellige betydninger og ført til forskellige resultater gennem menneskehedens historie. I Det Gamle Testaments skrifter hører vi f.eks. om nationen Israel, som udgjorde Guds folk i mange århundreder, med deres skiftende perioder af trofasthed og utroskab. (2. Mosebog 6,7). I Guds kommende rige her på jorden vil hele den forløste menneskehed få mulighed for at blive Guds folk. - Åbenbaringen 21:3-7

I dagens lektion henvender apostlen Peter sig til Guds folk i den nuværende tidsalder, siden pinsen - dem, der ofrer deres jordiske ambitioner for håbet om en himmelsk belønning i den "første opstandelse".

(Åbenbaringen 20,6). Peter forklarer, at disse bliver bygget som et "åndeligt hus". De er "udvalgte efter Guds forudviden". - 1 Peter 2:5; 1:2

Guds folk i denne tid har det ansvar, som Peter yderligere påpeger, idet han siger, "at I skal vise lovprisningen af ham, som har kaldt jer ud af mørket til sit vidunderlige lys". (1 Peter 2:9). Vi var engang i mørket, adskilt fra Gud, men blev kaldet til at være hans folk. Derfor er et af vores store privilegier at "vise frem" Guds lovprisning ved at forkynde evangeliets glade budskab, og som Jesus sagde: "Lad jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og ærer jeres Fader i himlen." - Matthæus 24:14; 5:16

Som et "helligt præsteskab" er Guds folk adskilt fra verden med det formål at tjene. At være en del af dette præsteskab er resultatet af, at vi kommer til Herren Jesus Kristus, lægger kødets faldne tendenser til side og derefter engagerer os i at ofre. (1 Peter 2:1,5). Vi er i verden, men er "ikke af verden", sagde Jesus. (Johannes 17:14). De, der fortsætter med at være trofaste til døden, vil blive en del af det "kongelige præsteskab" i riget, når den herliggjorte kirke med Jesus som hoved vil blive instruktører i retfærdighed for menneskehedens verden. - 1 Peter 2:9

Som nævnt i vores nøglevers bliver vi ved at komme til Jesus forberedt som levende sten, der "opbygges til et åndeligt hus". Peter siger ikke, at vi skal bygge dette åndelige hus, men at vi skal "opbygges" til det. Hver sten vil blive formet, mejslet og poleret, så den passer perfekt på plads i henhold til Guds design. Som en del af dette åndelige hus, der bygges på det solide fundament af Jesus som løsesum for alle, bliver vi dyrebare i Guds øjne.

Desuden kaldes Guds folk på nuværende tidspunkt for "et særligt folk". (1 Peter 2:9; Titus 2:14). Tanken bag ordet "særegent" er, at det er et "folk i Guds besiddelse" eller et "folk med et formål", hvilket betyder, at Gud har en særlig mission i livet for dem.

Disse er blevet forløst med "Kristi dyrebare blod". (1 Peter 1:18,19). De har indviet eller viet sig selv fuldt ud til Herren og har ofret deres liv til ham, idet de er blevet gjort acceptable gennem Kristus. (Romerne 12:1). Deres liv er fuldstændig indviet til Gud. De er "nu Guds folk, som ikke havde fået barmhjertighed, men som nu har fået barmhjertighed", så Gud betragter dem som sin særlige skat. - 1 Peter 2:10

Guld prøvet i ilden

"Jeg råder jer til at købe guld af mig, som er prøvet i ilden, så I kan blive rige."

Åbenbaringen 3:18

I de næsten to tusind år, der er gået siden Jesu død og opstandelse, har vores himmelske Fader inviteret en særlig gruppe kristne, som vil være med til at velsigne den syndssyge og døende menneskefamilie under den fremtidige administration af Kristi herlige rige. I denne lektions indledende skriftsted taler vores opstandne Herre om denne særlige klasse af hans trofaste tilhængere på en helt særlig måde - dem, der udvikler en karakter, der er værdsat som "guld, der er prøvet i ilden".

Gennem Johannes Åbenbarers skrifter gøres det klart, at efter at disse tilhængere af vor Herre Jesus er blevet kaldt fra verden, skal de også renses, lutres og bringes i overensstemmelse med hans eget karakterbillede. For at hjælpe dem i denne bestræbelse vil han give dem nogle meget vigtige åndelige gaver, som de skal bruge for at være trofaste. Vores åbningsvers fortsætter med at sige til disse, at de skal bære "hvide klæder, så I kan blive klædt på, og så skammen over jeres nøgenhed ikke

kommer til syne; og salv jeres øjne med øjensalve, så I kan se."

Højt værdsat

I dag er guld et af de tre mest værdifulde metaller, der findes, og på Bibelens tid var det det mest værdifulde. Det findes normalt i små mængder, hvilket gør det meget sjældent. Guld er det første metal, der nævnes i Bibelen, og det er forbundet med navnet Pison - som betyder "forøgelse", en af de fire afdelinger af floden, som løb ud fra Edens have. Floden symboliserer den menneskelige familie, hvoraf en særlig klasse ville blive udvalgt, repræsenteret af Pison, den første del af den nævnte flod i Edens have. I skrifterne kan vi læse: "En flod flød fra Edens land, vandede haven og delte sig derefter i fire grene. Den første gren, kaldet Pison, flød rundt om hele landet Havilah, hvor der findes guld. Gullet i det land er usædvanligt rent; aromatisk harpiks og onyx-sten findes også der." - Første Mosebog 2:10-12

Guld er højt værdsat, ikke kun på grund af dets sjældenhed, men også fordi det er langtidsholdbart og smukt. Det blev anerkendt som et mål for rigdom og fremtrædende position i oldtiden, selv før Abrahams navn var blevet ændret. "Abram var meget rig på kvæg, sølv og guld." (Første Mosebog

13:2). Gennem tiderne, selv i dag, har guld været meget eftertragtet og endda oplagret, så at sige. Skriften forudsiger imidlertid en tid, hvor denne opsparede rigdom vil blive ubrugelig, og den nuværende verden og dens onde institutioner vil falde bort. Jakob skrev: "Hør nu, I rige mennesker, græd og jamr jer på grund af den elendighed, der kommer over jer. Jeres rigdom er rådden, og møl har ædt jeres tøj. Jeres guld og sølv er tæret. Deres korrosion vil vidne mod jer og æde jeres kød som ild. I har hamstret rigdom i de sidste dage." - Jakob 5:1-3

På grund af sin farve, glans og modstandsdygtighed over for oxidering og anløbning er guld særligt nyttigt til fremstilling af smykker og udsmykning af mange slags. "Dine kinder er smukke med rækker af juveler, din hals med kæder af guld." (Højsangen 1:10). Fordi guld er mere stabilt og uforanderligt end andre metaller, er det blevet brugt som et standardmiddel til udveksling og handel mellem nationer og mennesker.

Den guddommelige natur

På grund af dets knaphed og store værdi bruges guld i Skriften til at illustrere Kristi bruds åndelige arv på det højeste af alle livets planer - den guddommelige natur. (2. Petersbrev 1:4). Vores udvalgte skriftsted er taget fra Herrens budskab til de

August 2025 35

sidste af de syv menigheder i Åbenbaringen. Det inspirerende løfte lød: "Den, der sejrer, giver jeg lov til at sidde med mig på min trone, ligesom jeg selv har sejret og sidder med min Fader på hans trone." (Åbenbaringen 3:21). Trofaste kristne vil få del i den guddommelige natur som medlemmer af "Kristus" og bliver vist siddende på den messianske trone i det fremtidige himmelske rige. Jesus lovede: "Jeg giver jer et rige, som min far har givet mig." - Lukas 22:29

Kristi brud

I Det Gamle Testaments forvarsel om fremtidige begivenheder symboliserer Rebekka, Isaks brud, Kristi brud, som består af hans trofaste tilhængere. (Se Første Mosebog kapitel 24.). For at illustrere dette fik hun gaver af guld, som var et billede på de vidunderlige løfter fra den himmelske Fader, som søger en brud til sin elskede søn, vor Herre Jesus. Rebekka forlod villigt sin fars hus for at begive sig ud på en besværlig rejse, der markerede hendes forpligtelse til at møde sin kommende mand, Isak, som igen repræsenterede vores Herre Jesus. "Da kamelerne var færdige med at drikke, tog manden [Isaks tjener] en guldørering af en halv sekels vægt og to armbånd til hendes [Rebekkas] hænder af ti sekels vægt af guld." - Første Mosebog 24:22

I Salmernes Bog er der en illustration af den fremtidige bryllupsceremoni, hvor Kristi brud er klædt i guld. Guld tjener til at illustrere hendes åndelige belønning til det guddommelige livsplan. Om denne vidunderlige arv skrev salmisten: "Kongedøtre var blandt dine ærbare kvinder; ved din højre hånd stod dronningen i guld fra Ofir." (Salmernes Bog 45,9). Dronningen skilte sig ud fra sine kammerater, de andre ærbare kvinder, på grund af sin loyalitet over for Herren, som hun skulle giftes med, og fordi hendes karakter var blevet udstyret med sandhedens og retfærdighedens principper. I den samme salme kan vi læse: "Din trone, Gud, skal bestå til evig tid; et retfærdighedens scepter skal være dit riges scepter. Du elsker retfærdighed og hader ondskab; derfor har Gud, din Gud, sat dig over dine kammerater ved at salve dig med glædens olie." - vers 6,7

Henvisningen til Ofir identificerer et sted, der er kendt som en kilde til meget guld af allerhøjeste kvalitet. Således fortsætter salmisten: "Kongens datter er helt strålende indeni, hendes klæder er af smedet guld. Hun bliver bragt til kongen i klæder af håndarbejde." - Salmernes Bog 45,13.14

Den himmelske by

Da vor Herre Jesus talte om Kristi fremtidige brud, proklamerede han: "Du er verdens lys . En by, der
August 2025

ligger på et bjerg, kan ikke skjules." (Matthæusevangeliet 5,14). I hans sidste budskab til de trofaste medlemmer af Kristi brud får vi et glimt af den himmelske by. "Jeg, Johannes, så den hellige by, det nye Jerusalem, komme ned fra Gud fra himlen, beredt som en brud, der er smykket for sin mand." (Åbenbaringen 21:2). I et symbolsk sprog beskriver Johannes senere i samme kapitel den prydede Kristus i herlighed. "Han førte mig bort i ånden til et stort og højt bjerg og viste mig den store by, det hellige Jerusalem, som steg ned fra himlen fra Gud og havde Guds herlighed; og hendes lys var som en meget kostbar sten, ja, som en jaspissten, klar som krystal." - vers 10,11

Ligesom guld blev forbundet med Kristi himmelske brud, blev den himmelske by også set som en guddommelig institution. "Bygningen af dens mur var af jaspis, og byen var af rent guld, som klart glas. Og grundvoldene på byens mure var smykket med alle slags ædelstene. ... De tolv porte var tolv perler, hver port var lavet af en enkelt perle. Den store gade i byen var af guld, så rent som gennemsigtigt glas..." (vers 18-21). Således repræsenterer Guds by den herliggjorte Kristus, som har været under forberedelse til at få del i herredømmet over nationerne. Den himmelske by vil være centrum for velsignelse for alle jordens familier

under administrationen af Kristi herlige fremtidige rige. - Første Mosebog 22:18; Apostlenes Gerninger 3:25

Den gamle orden forsvinder

Vi lever nu i de sidste år af denne "nuværende onde verden" og den fastsatte tid for vor Herres lovede genkomst. (Galaterne 1:4). Det skulle være en særlig tid med prøvelser og test for dem, der reagerede på det himmelske kald i Kristus Jesus. I Malakias' profetiske ord kan vi læse: "Hvem kan udholde dagen for hans komme, og hvem vil stå, når han kommer? For han er som en raffinaderis ild og som en stærk sæbe, der blegger tøj: Og han vil sætte sig som en raffinader og renser af sølv; og han vil rense Levis sønner og gøre dem rene som guld og sølv, så de kan bringe Herren et offer i retfærdighed." - Malakias 3:2,3

Vi ser, at verdens gamle sociale orden, som er blevet etableret på grundlag af egoisme og stolthed, er ved at forsvinde som forberedelse til Kristi kommende rige. Som bevis på denne omvæltning blandt nationerne nedskrev Lukas Jesu ord: "Der skal være tegn i solen og månen og stjernerne, og på jorden skal der være nød og uro blandt nationerne, og havet og bølgerne skal bruse, og menneskenes hjerter skal svigte dem af frygt og for at se efter det, der skal ske på jorden; for himlens kræfter skal

August 2025

rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med kraft og stor herlighed." - Lukas 21:25-27

Overalt omkring os i dag ser vi den profeterede "nationernes nød, med forvirring" og uden nogen tilsyneladende løsning eller udvej. Egoisme, had, stolthed og aggressivitet har ført til skabelsen af grusomme og magtfulde tyrannier. Synd, korruption og uretfærdighed har helt sikkert haft deres forfærdelige konsekvenser. Mennesket har nu våben til at ødelægge sig selv flere gange. Men vi er forsikret af Guds vidunderlige løfter om, at den menneskelige familie ikke vil få lov til at ødelægge sig selv. Skriften lærer os, at menneskelig egoisme i sidste ende vil føre til selvdestruktion, hvis den ikke bliver holdt tilbage af guddommelig kraft og indgriben. Jesus talte om denne forfærdelige tid og den store nød, som verden nu bevæger sig hen imod. Han sagde: "Hvis de dage ikke blev forkortet, ville intet kød være blevet frelst; men på grund af de udvalgte vil de dage blive forkortet." (Matthæus 24:22). Kristus og hans kirke vil i rigets magt og herlighed gribe ind på det rette tidspunkt og derefter påbegynde arbejdet med at velsigne og genoprette menneskeheden tilbage til Gud.

Den stønnende skabelse

Den stakkels stønnende menneskelige skabning vil blive reddet fra sin egen egoistiske og stolte galskab. Alle nationale og internationale problemer vil blive løst under administrationen af Kristi rige. Vi er blevet lovet, at al uretfærdighed vil blive fjernet fra jorden: "Og Gud vil tørre alle tårer bort fra deres øjne, og der skal ikke mere være død eller sorg eller gråd, og der skal ikke mere være nogen smerte; for det, der var før, er forbi. Og han, som sad på tronen, sagde: Se, jeg gør alting nyt. Og han sagde til mig: Skriv, for disse ord er sande og trofaste." - Åbenbaringen 21:4,5

Den tid, vi lever i nu, er kulminationen på næsten to tusind år, hvor Jesu trofaste tilhængere har taget imod invitationen til det himmelske kald. Derfor er vi tæt på tiden for "lammets bryllup". Vi læser: "Lad os være glade og juble og give ham ære; for Lammets bryllup er kommet, og hans hustru har gjort sig rede. Og det blev givet hende, at hun skulle være klædt i fint linned, rent og hvidt; for det fine linned er de helliges retfærdighed. Og han siger til mig: ... Dette er Guds sande ord." - Åbenbaringen 19:7-9

En prøve på troen

Den sidste del af denne tidsalder er en tid med særlig prøvelse for Herrens folk, og troen hos hvert enkelt medlem af Kristus bliver forfinet, renses og

August 2025

afprøvet. Johannes nedskrev disse profetiske ord om denne tid: "Hans vredes store dag er kommet, og hvem vil være i stand til at stå imod?" (Åbenbaringen 6:17). Vi er nu vidner til, at alle nuværende institutioner på jorden hurtigt vil bryde sammen.

Jesus sagde: "Når I ser disse ting ske, ved I, at Guds rige er nær. Sandelig siger jeg jer: Denne generation vil bestemt ikke forgå, før alle disse ting er sket. Himmel og jord vil forgå, men mine ord vil aldrig forgå. Tag jer i agt, ellers vil jeres hjerter blive tyngt af fest, druk og livets bekymringer, og den dag vil pludselig lukke sig om jer som en fælde. For den vil komme over alle dem, der lever på hele jordens overflade. Vær altid på vagt, og bed om, at I må kunne undslippe alt det, der skal ske, og at I må kunne stå foran Menneskesønnen." - Lukas 21:31-36

Tro og gerninger

Det har altid været sandt, at de, der har accepteret det himmelske kald til at være Kristi medarvinger, vil blive grundigt testet. Hver enkelt må stå fast i troen på Guds hellige ord. "Vær på vagt; stå fast i troen; vær modig; vær stærk." (1. Korintherbrev 16,13). Hvis den rette grad af tro udvikles i os, vil den helt sikkert manifestere sig ved at bære frugt. De, der måske kun har en vis grad af tro, har endnu ikke gjort

fremskridt ved at gøre den til en levende tro. Således spørger apostlen Jakob: "Hvad nytter det, kære brødre og søstre, hvis I siger, at I har tro, men ikke viser det i jeres handlinger? Kan den slags tro frelse nogen? ... Så du kan se, at tro i sig selv ikke er nok. Medmindre den fører til gode handlinger, er den død og ubrugelig. Ja, en mand kan sige: Du har tro; jeg har handlinger. Vis mig din tro uden handlinger, og jeg vil vise dig min tro ved mine handlinger." - Jakob 2:14,17,18

Vores tro og hele vores væsen som individer er især på prøve nu, og vi bliver således formanet af vores Herre: "Vær trofast indtil døden." (Åbenbaringen 2:10). Trofasthed til døden for hvert medlem af Kristi kommende brud betyder en arv med ham i herligheden og det vidunderlige løfte om at dele med ham i velsignelsen af alle jordens familier. Det er den største gave, vi nogensinde kan forvente at få, og det er værd at stræbe efter og forberede sig på. Vor Herre beder om vores trofasthed. Han ønsker at rense os for alt, hvad der har karakter af slagger, inklusive egenvilje og alle kødets gerninger. - Galaterne 5:19-21; 1. Korintherbrev 5:7,8; 2. Timoteusbrev 2:21

Selv om gerninger er vigtige, bør de altid være en afspejling af den kristnes rette trosgrundlag. En person, hvis liv ikke er i fuld harmoni med troen vanærer denne tro, og den slags tro er død. Jakob

August 2025

skrev: "Husker I ikke, at vores forfader Abraham viste sig at være i overensstemmelse med Gud ved sine handlinger, da han ofrede sin søn Isak på alteret? Ser du, hans tro og hans handlinger arbejdede sammen. Hans handlinger gjorde hans tro fuldstændig. Og så skete det, som Skriften siger: Abraham troede på Gud, og Gud regnede ham for retfærdig på grund af hans tro. Han blev endda kaldt Guds ven. Som du kan se, viser det sig, at vi er retfærdige over for Gud ved det, vi gør, ikke ved troen alene. Den prostituerede Rahab er et andet eksempel. Hun viste, at hun havde ret over for Gud ved sine handlinger, da hun skjulte budbringerne og sendte dem sikkert af sted ad en anden vej. Ligesom kroppen er død uden åndedræt, sådan er også troen død uden gode gerninger." - Jakob 2:21-26

Hvis Abraham og andre troshelte blot havde diskuteret deres tro med hinanden, ville de aldrig have været troshelte og heller ikke have fået en god rapport gennem tro. Skriften afslører, at de vandrede i tro, og at deres gerninger var i harmoni med deres tro. På den måde blev deres tro fuldendt af deres gerninger. Vores tro skal også være levende, aktiv og virke i os ved hjælp af kærlighed. - Galaterne 5:6; Efeserne 6:23

Kærlighedens kendetegn

Udviklingen af kærlighedens egenskab skal også understreges, selv om den ikke træder i stedet for andre vigtige faktorer i livet for dem, der har accepteret det himmelske kald. For eksempel kan kærligheden ikke træde i stedet for læren, men den vejleder os i den rette brug af læren. Kærlighed kan ikke træde i stedet for tro eller aktivitet i Herrens navn, men den er det eneste motiv for tro og for tjeneste, som er acceptabel for Gud.

Mens vi står fast i én ånd, med ét sind og samarbejder med andre af samme dyrebare tro, skal vi elske hinanden "af et rent hjerte, inderligt". (1 Peter 1:22). Vi skal opmuntre hinanden til "kærlighed og gode gerninger" og undgå ethvert ord og enhver handling, der kan give anledning til misforståelser eller strid. (Hebræerbrevet 10:24). Tro og kærlighed skal gå hånd i hånd. Hvis vi står fast i troen og bliver gjort levende af kærlighed, bliver vi "bevaret ved Guds kraft". - 1 Peter 1:5

Mange menneskers kærlighed kan "blive kold", men vores kærlighed til andre, når vi står fast i troen, skal forblive inderlig, selv om den måske bliver afvist af nogle. (Matthæus 24:12). Hvis vi bliver misbrugt eller skældt ud, må vi sørge for ikke at skælde ud igen. Når vi bliver forfulgt, må vi aldrig slutte os til forfølgerne. (1 Peter 2:21-23). Vi har brug for en

August 2025 45

stærk tro og et stigende mål af hellighedens kærlige ånd. Det bør være vores oprigtige ønske og inderlige bøn. Guds dyrebare ord er det faste fundament for vores tro, og vores tro skal være en tro, som virker ved kærlighed. - Galaterne 5:6

Udholdende tro

Vi må holde ud under prøvelserne og stå fast, mens vores elskede Herre fortsætter med at forædle, rense og udrense os, så vi kan bringe ham et acceptabelt offer. Det betyder, at vi dagligt må tage vores kors op og følge ham. (Lukas 9:23). Desuden vil det kræve, at vi "venter på det salige håb og den store Guds og vor frelsers Jesu Kristi herlige tilsynekomst, som gav sig selv hen for os, for at han kunne forløse os fra al uretfærdighed og rense et særligt folk for sig selv, som er nidkært med hensyn til gode gerninger". (Titus 2:13,14). Den elskede raffinaderiarbejder nådigt på os, og vi skal villigt underkaste os dette arbejde. Vi har alle brug for raffinering og renselse på grund af det slagger, der er i vores kødelige lerkar, hvori vores åndelige skat befinder sig - ligesom guld, der er prøvet i ilden. - 2. Korintherbrev 4:7

Salmisten har udtrykt: "Herre, hør min stemme. Lad dine ører være opmærksomme på mit råb om barmhjertighed. Hvis du, Herre, holdt regnskab med

synder, Herre, hvem kunne så stå imod? Men hos dig er der tilgivelse, så vi med ærbødighed kan tjene dig. Jeg venter på Herren, hele mit væsen venter, og på hans ord sætter jeg mit håb - Salmernes Bog 130,2-5.

På hele vores pilgrimsrejse kunne vi umuligt stå foran vores himmelske Fader uden Kristi retfærdigheds dækkende kappe. "Jeg vil fryde mig i HERREN, min sjæl vil glæde sig i min Gud; for han har klædt mig i frelsens klæder, han har dækket mig med retfærdighedens kappe, som en brudgom pynter sig med ornamenter, og som en brud pryder sig med sine juveler." - Esajas 61:10

I sit brev til brødrene i Rom sagde apostlen Paulus, at han skrev til dem, "som ved tålmodig fortsættelse af gode gerninger søger herlighed og ære og udødelighed." (Romerne 2:7). Til kirken i Galatien sagde han: "Lad os ikke blive trætte af at gøre godt; for til sin tid skal vi høste, hvis vi ikke svigter." (Galaterne 6:9). Vor Herre vil aldrig forlade os eller svigte os, og han ønsker kærligt, at vi skal ligne ham, og at vi skal afspejle hans billede. (Hebræerbrevet 13:5). Det er op til os at holde modigt ud under hans forædling og renselse.

Som det fremgår af de foregående vers, må vi ikke blive "trætte af at gøre godt", og vi må huske, at vores prøve ikke blot består i at gøre godt, men i "tålmodig

udholdenhed i at gøre godt". Så skal vi også beholde "hele Guds rustning" på, så vi kan være i stand til at stå imod på denne "onde dag". - Efeserne 6:13

Mere værdifuldt end guld

Apostlen Peter henleder vores opmærksomhed på den "udvalgte" klasse, symboliseret ved guld, som bliver særligt forfinet i denne tid. Med hensyn til Kristus-klassen forklarer han deres særlige kald: "Udvalgt efter Gud Faders forudviden, gennem Åndens helliggørelse, til lydighed og besprængning med Jesu Kristi blod: Nåde være med jer, og fred være med jer." - 1 Peter 1:2

Apostlen fortsætter: "Velsignet være vor Herre Jesu Kristi Gud og Fader, som efter sin rige barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforgængelig og ubesmattet arv, der ikke svinder bort, og som er forbeholdt jer i himlen, som bevares ved Guds kraft gennem troen til den frelse, der skal åbenbares i den sidste tid. Det glæder I jer meget over, selv om I nu for en tid, hvis det er nødvendigt, er i trængsel på grund af mange fristelser." Peter slutter af med at sige, at prøvelserne af vores tro er som guld, der er prøvet i ilden: "Prøvelsen af jeres tro, som er meget mere værdifuld end guld, der forgår, selv om det prøves i ild, vil blive fundet til pris

og ære og herlighed ved Jesu Kristi fremtræden." - vers 3-7

Lad dette være vores vidnesbyrd: "Han kender den vej, jeg går, og når han har prøvet mig, bliver jeg som guld." - Job 23:10